

ข้อคิดและหลักการด้านการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต

ใจเด็ด พรไชยา*

ปัจจุบันการทุจริตถือเป็นปัญหาสำคัญปัญหาหนึ่งของโลก หลายประเทศรวมทั้งประเทศไทยด้วย ได้จัดตั้งองค์กรอิสระเพื่อรับผิดชอบในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตขึ้น มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ข้อมูลข่าวสารและวิธีการทุจริตในรูปแบบต่างๆ เพื่อแสวงหาแนวทางหยุดยั้งความทุจริตลงให้ได้

สำหรับประเทศไทยเริ่มต้นที่พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. ๒๕๑๘ ตามด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ มีวัตถุประสงค์หลัก คือ การตรวจสอบการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐว่า ได้ใช้อำนาจรัฐโดยชอบด้วยกฎหมายและโดยสุจริตหรือไม่ มีมาตรการหลักอยู่สองมาตรการ คือ มาตรการป้องกันกับมาตรการปราบปราม มีเครื่องมือสำคัญ คือ การตรวจสอบทรัพย์สิน และการไต่สวนข้อเท็จจริง เพื่อนำไปสู่การถอดถอนออกจากตำแหน่ง การดำเนินการทางวินัย การขอให้

ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน การดำเนินคดีอาญารวมทั้งการเสนอมาตรการความเห็น หรือข้อเสนอแนะ หลักการปฏิบัติ ต่อคณะรัฐมนตรี รัฐสภา ศาล และหน่วยงานอื่นของรัฐด้วย

๑. การทุจริต

หากแปลตามตัวอักษรแล้ว ก็หมายความว่า “ความประพฤติที่ไม่ดี” หากพิจารณาในแง่ ความมุ่งหมายแล้ว หมายถึง “การโกง” โดยเฉพาะการโกงงบประมาณแผ่นดิน เป็นธรรมชาติฝ่ายต่ำ อันเนื่องมาจาก “โลกเจตนา” ซึ่งซ่อนอยู่ใต้จิตสำนึกของทุกคน มากบ้างน้อยบ้างขึ้นอยู่กับว่าบุคคลผู้นั้นมี “หิริ และ โอตตัปปะ” เป็นภูมิคุ้มกันมากน้อยเพียงใด อาการที่ปรากฏจะเริ่มขึ้นที่การคิดเข้าข้างตนเอง และยึดมั่นในทัศนคติอย่างเหนียวแน่น และเมื่อมีโอกาสที่เหมาะสมการกระทำก็อาจรุนแรงขึ้นถึงขั้นวางแผน โกงสมบัติแผ่นดินมาเป็นของตน

การต่อสู้กับความทุจริต จึงมิใช่เป็นการต่อสู้กับตัวบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะ แต่เป็นการต่อสู้กับพฤติกรรมที่ประกอบด้วยเจตนาร้ายของบุคคล บางกลุ่มบางคณะเท่านั้นเอง

*นายใจเด็ด พรไชยา (Mr. Jaidee Pornchaiya) กรรมการ ป.ป.ช.

๒. ลักษณะของสังคมไทยกับการทุจริต

สังคมไทยมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มาแต่อดีต มีข้าราชการเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ และปฏิบัติราชการต่างพระเนตรพระกรรณ มีอุดมคติยึดมั่นในทศพิธราชธรรมมิให้ใช้พระราชอำนาจเกินขอบเขต โดยเฉพาะในเรื่องพิจารณาพิพากษาคดีซึ่งถือว่ากฎหมายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ผู้พิพากษา และตุลาการต้องยึดมั่นในหลักอินทภาษ คือ ไม่หวั่นไหวเพราะความรัก ความโกรธ ความกลัว และความหลง (การไม่รู้จกงานในหน้าที่เป็นความหลงอย่างหนึ่ง) สังคมไทยยอมรับ ความแตกต่างระหว่างบุคคลโดยเฉพาะในเรื่องของคุณธรรม มีผู้ใหญ่ ผู้น้อย ผู้ใหญ่และผู้น้อยมีความสัมพันธ์กันด้วยพรหมวิหารธรรม สังคหวัตถุธรรมและคารวธรรมมีวิถีชีวิตที่เรียบง่าย พึ่งพิงและใกล้ชิดกับธรรมชาติ

ในขณะที่สังคมตะวันตกมีการต่อสู้ระหว่างชนชั้น และจบลงด้วยการยึดมั่นในเสรีภาพ และความเสมอภาค มีความสัมพันธ์กันด้วยสิทธิและหน้าที่ซึ่งอิงอยู่กับประโยชน์ทางวัตถุ มีวิถีชีวิตที่ยึดถือความโอ้อวด สะดวกสบายเป็นหลัก และมีการปกป้องตัวเองสูง

ในช่วงศตวรรษที่ผ่านมา สังคมไทยจำเป็นต้องยอมรับอารยธรรมตะวันตก แนวคิดจึงเปลี่ยนเป็นสองกระแส กระแสหนึ่งต้องการเห็นสังคมไทยเป็นเช่นสังคมตะวันตก ด้วยเชื่อว่าปรากฏการณ์เช่นนั้นก็มีลักษณะเป็นสากล และดูเหมือนว่าแนวคิดนี้จะเป็นกระแสนำ แต่อีกกระแสหนึ่ง ยังเห็นคุณค่าของสังคมไทยในอดีต ปัจจุบันทั้งสองแนวคิดยังเข้ากันได้ไม่สนิท ความสับสนจึงเกิดขึ้น ผลพวงที่ตามมาก็คือ เชื้อความทุจริตซึ่งมีอยู่บ้างแล้วจึงเบ่งบาน ผลิดอกออกใบ เหมือนข้าวได้ฝน ปัญหาความทุจริตจึงดูรุนแรงขึ้น

๓. ระบบบริหารราชการกับมาตรการป้องกันการทุจริต

การทุจริตในภาคราชการมีลักษณะสำคัญที่

เบียดบังงบประมาณแผ่นดินในรูปแบบต่างๆ เท่าที่ผู้ทุจริตจะคิดได้ โดยอาศัยช่องว่างจากระบบบริหารราชการ การทุจริตจึงอิงๆ กันไปกับระบบบริหารราชการนั่นเอง การปฏิรูประบบราชการในแต่ละครั้งนั้น จะมีความคิดในการป้องกันการทุจริตควบคู่กันไปด้วยเสมอ การทำความเข้าใจกับระบบบริหารราชการจึงเป็นสิ่งจำเป็น

ในอดีตการบริหารราชการไทยไม่มีระบบงบประมาณ ในปี พ.ศ. ๒๔๑๖ พระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๕ มีพระราชดำริให้มีการปฏิรูประบบบริหารราชการแผ่นดิน โดยเริ่มต้นที่โปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติสำหรับหอรัษฎากรพิพัฒน์ จ.ศ. ๑๒๓๕ (พ.ศ. ๒๔๑๖) และพระราชบัญญัติสำหรับกรมพระคลังมหาสมบัติแล้วด้วยกรมต่างๆ ซึ่งจะเบิกเงินส่งเงิน จ.ศ. ๑๒๓๕ (พ.ศ. ๒๔๑๖) ขึ้นโดยกำหนดให้กรมพระคลังมหาสมบัติทำบัญชีรายรับรายจ่ายในปีที่แล้ว เพื่อเป็นแบบเทียบเคียงเงินที่จะใช้รับและจ่ายในปีข้างหน้าต่อไป

อีกประมาณ ๑๖ ปีต่อมา จึงโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติกระทรวงพระคลังมหาสมบัติว่าด้วยงบประมาณ และรายงาน ร.ศ. ๑๐๕ (พ.ศ. ๒๔๓๔) กับพระราชบัญญัติพระธรรมนูญหน้าที่ราชการกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ ร.ศ. ๑๐๕ ให้กรมพระคลังข้างที่จัดการเงินในพระองค์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแยกต่างหากจากพระราชทรัพย์สำหรับแผ่นดิน

ระบบงบประมาณแผ่นดินจึงเกิดขึ้นผลก็คือการบริหารราชการแผ่นดินจะมีรายรับรายจ่ายให้ตรวจสอบได้ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการกำหนดมาตรการป้องกันการทุจริต

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๐๓ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจ โดยให้เริ่มดำเนินการระหว่าง ปี พ.ศ. ๒๕๐๔ - ๒๕๐๖

การจัดทำแผนเป็นมาตรการป้องกันการใช้เงินงบประมาณให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ยิ่งขึ้น

มาตรการจัดทำงบประมาณ และมาตรการให้จัดทำแผนงาน ยังไม่กระทบพอที่จะป้องกันการทุจริต จึงเกิดกระแสการปฏิรูประบบบริหารราชการแผ่นดินขึ้นอีกครั้งหนึ่ง (ซึ่งเป็นแนวคิดที่รับมาจากต่างประเทศ) เริ่มต้นที่มีการตรารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการสร้างระบบบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๒ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการรับรองมาตรฐานด้านการจัดการ และสัมฤทธิ์ผลของงานภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๔๓ แก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.บ. ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๔๕ พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖ และกฎหมายอื่นๆ อีกหลายฉบับรวมทั้งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ ด้วย

จะเห็นได้ว่าการปฏิรูประบบบริหารราชการนั้น แท้จริงแล้วก็คือ การปฏิรูปกฎหมายนั่นเอง เพราะกฎหมายเท่านั้นที่จะแปรแนวคิดออกสู่การปฏิบัติ การปรับปรุงกฎหมายครั้งนี้ทำให้ระบบบริหารราชการมีความละเอียดพิสดารและซับซ้อนยิ่งขึ้น วัตถุประสงค์ส่วนหนึ่งก็คือ จัดระบบบริหารราชการให้ไกลงยากยิ่งขึ้นนั่นเอง

แม้ว่าระบบบริหารราชการจะวางไว้ดีเพียงใด ก็ยากที่จะป้องกันการโกงได้ เพราะผู้ที่คิดจะโกงก็จะพลิกแพลงหาวิธีปฏิบัติหลีกเลี่ยงได้เสมอ พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๕ (๘) จึงบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะ “เสนอมาตรการ ความเห็น หรือข้อเสนอแนะ ต่อคณะรัฐมนตรี รัฐสภา ศาล หรือคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน เพื่อให้มีการ

ปรับปรุงการปฏิบัติราชการ หรือวางแผนงานโครงการของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ เพื่อป้องกันหรือปราบปรามการทุจริต ต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม” และนี่คือ แม่บทเกี่ยวกับการป้องกันการทุจริตในหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช.

๔. ระบบอำนวยการยุติธรรมกับมาตรการปราบปรามการทุจริต

มาตรการปราบปรามการทุจริต ส่วนหนึ่งเป็นงานในกระบวนการยุติธรรมของฝ่ายบริหาร ในอดีตคงมีอยู่แล้วตามกฎหมายเก่า เมื่อมีการปฏิรูปกฎหมายจึงปรับปรุงระบบงานโดยเริ่มที่กำหนดลักษณะความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมไว้ในกฎหมายลักษณะอาญา พ.ศ. ๒๔๕๑ และประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๕๐๐ ส่วนวิธีการแสวงหาความจริง ดำเนินการตาม พ.ร.บ. วิธีพิจารณาความมีโทษสำหรับใช้ไปพลางก่อน ร.ศ. ๑๑๕ (พ.ศ. ๒๔๔๐) ตามด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ. ๒๔๗๘ พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. ๒๕๑๘ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ พ.ร.บ. ว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๒ พ.ร.บ. การจัดการหุ้นส่วนและหุ้นของรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๓ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ (ร่าง) พ.ร.บ. ว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลและประโยชน์ส่วนรวม และกฎหมายอื่นอีกหลายฉบับ

จะเห็นได้ว่าตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นต้นมา กฎหมายเกี่ยวกับการปราบปรามการทุจริตได้มีวิวัฒนาการอย่างต่อเนื่อง ทั้งในแง่สาระสำคัญของ การกระทำความผิด และวิธีการปฏิบัติงานของ พนักงานเจ้าหน้าที่ แสดงให้เห็นว่าความทุจริตได้เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วทั้งในแง่ปริมาณ และรูปแบบ วิธีการทุจริต

งานของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีลักษณะใกล้เคียงกับงานของศาล กล่าวคือ ต้องวินิจฉัยทั้งใน ประเด็นปัญหาข้อเท็จจริง และประเด็นปัญหาข้อ กฎหมาย จะแตกต่างกันไปบ้างก็เฉพาะในส่วนที่เป็น วัตถุประสงค์ ขั้นตอน และวิธีการปฏิบัติงาน โดยเฉพาะในส่วนที่ว่าด้วยวิธีการแสวงหาข้อเท็จจริงและ พยานหลักฐาน รวมทั้งระดับการใช้ดุลพินิจในประเด็น ปัญหาข้อเท็จจริงด้วย

วัตถุประสงค์ของงาน คือ การแสวงหา ความจริง และหากเห็นสมควรดำเนินคดีอาญา ก็ต้อง รวบรวมข้อเท็จจริง และพยานหลักฐานให้มากพอ ที่จะใช้อ้างในคำฟ้อง ตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ และพิสูจน์ความ ผิดตามมาตรา ๑๗๔ และ ๒๒๖ ไม่ใช่การตัดสิน ซึ่งเป็นงานของศาล

กฎหมายที่กำหนดขั้นตอน และวิธีการปฏิบัติ งานของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในส่วนที่เกี่ยวกับ กฎหมายวิธีสบัญญัติมีปะปนกันอยู่ในหลายฉบับ ความไม่สอดคล้องกันของกฎหมายทั้งในแง่การใช้ ถ้อยคำ การให้ความหมาย และความเป็นระบบ อาจทำให้เกิดความสับสนได้ ปัญหาแรกที่ท้าทาย คณะกรรมการ ป.ป.ช. ก็คือ ทำอย่างไรจึงจะสามารถ กำหนดขั้นตอน และวิธีปฏิบัติให้สอดคล้องกับหลัก กฎหมายได้อย่างเป็นระบบ ซึ่งรวมทั้งการกำหนดหลัก เกณฑ์การใช้ดุลพินิจว่าแตกต่างกับศาลอย่างไรด้วย

๕. แนวคิดในการปฏิบัติงาน

การปฏิบัติงานทุกประเภทต้องเริ่มต้นจาก การมองอดีต เพื่อทำความเข้าใจกับปัจจุบัน แล้วจึง กำหนดเป้าหมายสู่อนาคตเสมอไป การเพ่งมองอนาคต โดยไม่คำนึงถึงอดีตจะเหมือนกับเรือที่ขาดหางเสือ จะมี ลักษณะเป็นการลองผิดลองถูก และเริ่มต้นใหม่อยู่ อย่างไม่รู้จบ

ผู้เขียนเห็นว่ายิ่งองค์กรปราบปรามการทุจริต เติบโตมากขึ้นเพียงใด ก็แสดงว่าระบบการปฏิบัติงาน ราชการล้มเหลวมากขึ้นเพียงนั้น เพราะเป็นการ เติบโตในทางวัตถุ ไม่ใช่การเติบโตทางปัญญาสิ่งที่ กระทบมากที่สุด ก็คือ ระบบงบประมาณแผ่นดิน เพราะงานด้านปราบปรามการทุจริตนี้ มีค่าใช้จ่ายสูง แต่ผลงานมิได้ก่อให้เกิดประโยชน์ในลักษณะที่เป็น การสร้างสรรค์โดยตรงแต่อย่างใด ตรงนี้ ทฤษฎี “พอเพียง” ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว น่าจะ นำมาใช้ได้กับงานป้องกันและปราบปรามการทุจริต

ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่จะมีลักษณะเป็น การกระทำที่ไม่มีอำนาจ หรือใช้อำนาจเกินขอบเขต ทำผิดระเบียบขั้นตอนตามที่กฎหมาย หรือแผนงาน กำหนด ทำผิดวัตถุประสงค์ของงานซึ่งรวมทั้ง การกำหนดแผนงาน หรือนโยบาย ที่เสี่ยงต่อการเกิด ความเสียหายแก่ราชการด้วย แต่การกระทำที่มี ลักษณะเช่นนี้มีไว้จะเป็นความผิดต่อกฎหมายอาญา เสมอไป ความยากจะอยู่ที่การพิสูจน์ว่าการกระทำ เช่นนั้นผู้กระทำความผิดเจตนาทุจริต หรือมีเจตนาทำให้เกิด ความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือราชการหรือไม่ เป็นหลัก

ผู้ปฏิบัติงานต้องใช้ดุลพินิจวินิจฉัยทั้งใน ประเด็นปัญหาข้อเท็จจริง และประเด็นปัญหาข้อ กฎหมาย ข้อเท็จจริงจะต้องมาจากพยานหลักฐาน เท่านั้น ส่วนข้อกฎหมายจะต้องอ้างบทมาตรา (หลัก กฎหมาย) ได้ถูกต้อง ระบบงานกำหนดไว้ให้เป็น เช่นนั้น จะเปลี่ยนแปลงตามความรู้สึกนึกคิดของตน

ไม่ได้ แต่จะอย่างไรก็ตามผู้วินิจฉัยก็เป็นเพียงมนุษย์ ผู้มีความรู้และประสบการณ์จำกัด ย่อมมองปัญหา ต่างกัน มีวิธีคิดต่างกัน ทักษะของผู้ปฏิบัติงานที่มีต่อ สังคมและงานแต่ละอย่างจึงมีความสำคัญ และมี อิทธิพลต่อคำวินิจฉัยอย่างยิ่ง

ทักษะต่องาน ผู้เขียนเห็นว่าต้องใช้วิชาการ นำการปฏิบัติ คือ ต้องให้เหตุผลที่สังคมยอมรับได้มา อธิบายว่าเหตุใดจึงคิด และตัดสินใจเช่นนั้น และ เหตุผลนั้นต้องมีหลักกฎหมายสนับสนุนด้วย

การจัดองค์กร และจัดระบบงานด้านบริหาร จัดการ นั้น เมืองค์กรอิสระจะสามารถกำหนดเองได้ แต่ในทางปฏิบัติแล้วควรจะต้องยึดถือตามแนวทางที่ พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการ บริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖ กำหนดไว้ เพื่อให้สอดคล้องกับงานในระบบอื่นๆ

ทักษะต่อผู้ถูกกล่าวหา ต้องยอมรับว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งต้องตกเป็นผู้ถูกกล่าวหา นั้น ได้ ผ่านการคัดเลือกมาครั้งหนึ่งแล้ว ในการปฏิบัติงาน เขาย่อมมีวิธีคิดที่แตกต่างไปจากผู้วินิจฉัยแน่นอน งานบริหารบางประเภท นอกจากจะต้องอาศัยความรู้ ทางเทคนิคแล้ว ยังต้องอาศัยจินตนาการประกอบ ด้วย ยิ่งมุ่งมั่นตั้งใจทำงานมากโอกาสที่จะก่อให้เกิด ความขัดแย้งทางความคิดก็จะยิ่งสูง โอกาสที่จะ ตัดสินใจผิดพลาดก็ยิ่งมาก แต่โลกก็เจริญเพราะคน กลุ่มนี้ การพิจารณาการกระทำของเขา จึงต้อง นำความรู้ ประสบการณ์ และสถานการณ์ที่เขา ต้องเผชิญมาพิจารณาประกอบด้วย ในบางกรณี การกระทำผิดพลาดที่เกิดขึ้นโดยความไม่ตั้งใจ หรือ เป็นการผิดพลาดเพียงเล็กน้อย รัฐต้องคุ้มครอง ซึ่ง เป็นหลักการที่ปรากฏอยู่ใน พ.ร.บ. ความรับผิดทาง ละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ทั้งนี้เพื่อไม่ให้เกิด ปัญหาในการบริหารอันเนื่องมาจากเจ้าหน้าที่ไม่กล้า ตัดสินใจดำเนินงานเท่าที่ควร

ทักษะต่อผู้กล่าวหา กฎหมายป้องกันและปราบปรามการทุจริต เปิดโอกาสให้ทุกคนมีโอกาส กล่าวหาได้ การกล่าวหาจึงอาจทำได้โดยง่าย ผู้กล่าวหาบางคนอาจถือโอกาสนี้ทำลายผู้อื่นได้ การตรวจสอบข้อเท็จจริง และพยานหลักฐานเบื้องต้น จึงมีความจำเป็นเพื่อให้การปฏิบัติงานมีความรอบคอบยิ่งขึ้น

สำหรับองค์ความรู้ที่จำเป็นในการปฏิบัติงาน นั้น ความรู้หลัก ได้แก่ ระบบงานบริหารราชการแผ่นดิน ระบบงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญารวมถึงระบบงานในวิสาหกิจของรัฐ ในรูปแบบต่างๆ อย่างลึกซึ้งซึ่งควรทำความเข้าใจให้ถ่องแท้ว่าวัตถุประสงค์ของงานนั้นๆ คืออะไร ขั้นตอนและวิธีปฏิบัติที่กฎหมายกำหนดไว้นั้นมีอยู่อย่างไร ผู้รับผิดชอบในการปฏิบัตินั้นปฏิบัติชอบหรือไม่ชอบด้วยหลักกฎหมายอย่างไร และต้องให้ความเห็นได้ด้วยการปฏิบัติที่ถูกต้องนั้นควรจะเป็นอย่างไร เรื่องนี้อาจจะต้องอาศัยการวิจัยเป็นเครื่องนำทาง แต่จะอย่างไรก็ตาม ผลงานวิจัยนั้นควรจะต้องลึก และสามารถนำไปเป็นหลักในการปฏิบัติงานได้ด้วย

ในทักษะของผู้เขียน เราควรคิดอย่างง่ายๆ ว่า

“การทำงานให้สำเร็จนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลักสองประการ ประการแรก คือ เครื่องมือดี กับ ประการที่สอง คือ ผู้ใช้เครื่องมือเป็น เครื่องมือที่สำคัญที่กฎหมายให้ไว้ได้แก่ การตรวจสอบทรัพย์สินกับการไต่สวนข้อเท็จจริง การพัฒนาระบบงานให้ง่ายต่อการปฏิบัติกับการพัฒนาความรู้ ทักษะ และทัศนคติของผู้ปฏิบัติไปพร้อมๆ กัน จึงเป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญ แม้ความคิดจะง่าย แต่การปฏิบัติให้เป็นไปตามความคิดนั้นไม่ได้ง่ายเลย”

In my view,...

“we should keep in mind that “the success of achieving mission’s goal depends on two factors: Firstly, the effective tool, and secondly, people who

know how to use the tool. The tools provided by legal system include the inspection into the public figure's properties and the fact finding inquiry. There is a need to develop the operational system so that it is more practical which goes hand in hand with the development of the involved personnel's knowledge, skill, and attitude. This two-sided process is then the key strategy. Though the idea sounds simple, the practice is not that easy."

(Translated by Editorial Board)

